

MAA VUONNA 2058 Sängyn vieressä olevalla yöpöydällä puhelimen näyttöön välähti valo,sitten alkoi soimaan melodia joka tunkeutui vähitellen nukkuvan tietoisuuteen. Itsepintainen soitto jat- kui ja vihdoinkin mies kääntyi mutisten jotain,sitten hän tajusi mikä kappale kuului puhelimesta, ja pomppasi istumaan vuoteen reunalle. Tämä nimenomainen sävel oli laitettu puhelimen asetuksiin niin, että se soi vain kun eräästä tie- tystä numerosta soitettiin.

>Aamuvalo< Hän sanoi ääneen, ja huoneiston tietokone reagoi,sytyttäen himmeään hellävaraisen valon huoneeseen, hän kurotti puhelimen käteensä ja hipaisi näyttöä. >Huomenta John< Hän mutisi puhelimeen. >Marc se on valmis nyt< Kuului innokas ääni. >Valmis?< >Niin Marc,se on valmis ja me olemme valmiita< Marc piteli puhelinta kädessään ja oli hiljaa.

>Marc,eilen illalla saimme raketin paikoilleen, ja Toivon kytkettyä siihen,me olemme valmiina.< Puhelimesta oli hetken hiljaista. >Kysymys on enään vain että oletko Sinä valmis?< >Hienoa John,siis että..olenko minä valmis..tuota, kuule hei, herätit minut juuri, minun on saatava kahvia, joten soitan takaisin tunnin päästä,okei?< >Tietysti,herää nyt ensin ja soita sitten.< puhelin vaiken. Marc laski omansa pöydälle ja nousi ylös. >Kahvia< Hän sanoi ja käveli sitten kylpyhuoneeseen aamutoimille, hetken kuluttua keittiöstä jo leijui kahvin tuttu tuoksu. Marc meni keittiöön ja laittoi kahvimukin annoste- lijaan,ja sekunnin kuluttua siihen alkoi valumaan mustaa vahvaa kahvia. "Milloinkohan hän olikaan itse keittänyt kahvinsa" tuli ajatus mieleen,"siittä on kai vuosia, ja monia" Vähän ajan kuluttua hän oli jo syönyt tavaksi käyneen voileipänsä,ja hörppi toista kahvikupillistaan, poltellen samalla aamun ensimmäistä savuketta ja antoi ajatuksiensa vaeltaa. "Se oli valmis,oliko hän valmis?Olenko minä?" Hän kysyi itseltään,"kyllä,kyllä minä olen valmis,olen ollut valmis jo niin kauan"Marc vaipui ajatuksissaan siihen hetkeen kauan sitten,kun hänen isänsä vei hänet ensimmäistä kertaa elokuvaan ja hän katsoi haltioituneena kun päähenkilö kulki hohtavan valkoista pyörivää käytävää pitkin painottomana. Ja taustalla kuului tuo sama sävel johon hän oli herännyt tänä aamuna. >Tämä on vanha elokuva Marcus< oli isä sanonut, >Mutta tämä on paras.< Marc ei ollut ollut kovin innostunut lähtemään mukaan katsomaan jotain klassikko elokuvaa, mutta kun elokuva alkoi hän unohti hetkessä kaiken,vieressä istuvan isän,elo- kuvateatterin ja ympäröivän maailman ja uppoutui koko- naan elokuvaan. "Kai hän oli ollut valmis juuri siittä hetkestä alkaen" Elokuvan jälkeen mikään ei voinut pidätellä häntä, hän luki kaikki scifi kirjat mitkä käsiinsä sai, ja katsoi kym- meniä elokuvia. Myöhemmin hän luki oikeita avaruutta käsitteleviä kirjoja,joita oikeat tutkijat ja tiedemiehet olivat kirjoittaneet. Sellainen hänestäkin tuli,tiedemies ja avaruuden tutkija,siinä ammatissa hän saattoi unohtaa maa- pallon kurjuuden ja toivottomuuden ja keskittyä vain rakastamansa avaruuden tutkimiseen. Hän sytytti uuden savukkeen ja katsoi kun savu- kiehkura nousi ylös kohti kattoa,kohti avaruutta,ja mieleen tuli muistikuva parin kuukauden takaa: - Marc istui yksityislääkärin vastaanoton odotus- huoneessa ja yritti lukea jotain aikakauslehteä, vaikka ajatukset olivat jossain ihan muualla.Sievä tummatukkainen nainen tiskin takana yskäisi vai- measti ja katsoi häntä. >Marcus Ditchla,voitte mennä sisään< >Kiitos< Hän vastasi ja käveli lääkärin ovelle,käsi oven kahvalla hän epäröi kaksi sekuntia,kunnes lä- hes äänettömästi huokaisten työnsi oven auki, ja astui sisään kuulemaan sen mitä odotti ja pelkäsi. Tohtori Somer nousi pöytänsä takaa ja ojensi kä- tensä,Marc puristi kättä ja kirosi hiukan itsekseen kun tajusi kätensä olevan,ehkä pelosta,hiukan hiki- sen.Somer kehoitti Marcia istumaan tuoliin pöytän- sä edessä,ja kiersi itse pöydän taakse,istui alas ja vilkaisi pöydällä olevaa paperia. >Miten voit Marcus?< Hän kysyi katsoen Marcia ot- sa hieman rypyssä. >No,paremminkin on mennyt.Keuhkoja hiukan särkee ja väsyttää< hän jatkoi. Tohtori katsoi häntä tarkasti ja sanoi: >Niin,se on hapen puutetta,et saa kunnolla happea keuhkoistasi,tilanne ei ole hyvä Marcus< >Eipä taida olla< vastasi Marc lakonisesti. >Kerro

vaan suoraan mikä tilanne on< >Niin..hmm..< mutisi Somer,>varmaan arvaatkin että tilanne ei ole hyvä,ja en voi antaa turhaan lii- an optimistisia lupauksia sillä asia on niin,että niitä ei ole,olen pahoillani.< Marc tunsu käsiensä alkavan hiukan vapisemaan. >Sinulla on keuhkosityöpä,pitkälle edennyt jo,ja juuri mitään,tai siis mitään ei ole tehtävissä sen parantamiseksi.< Marcin päässä humisi ja sydän hakkasi kuin pitkän juoksulenkin jälkeen,lenkin joita hän ei ollut vuosiin tehnyt.Hän huokaisi syvään ja veti ilmaa kivistäviin keuhkoihinsa,saaden pienen yskänkohtauksen. >Et ole lopettanut?< Somer totesi kysyvästi.Oli varmaan haistanut Marcista tupakantuoksun. >En< vastasi Marc,>tuskinpa se olisi enään autta- nutkaan,vai mitä?< >Suoraan sanottuna eipä olisi,neljä,tai kuusi vuotta sitten se olisi auttanut.< Marc oli kyllä arvannut,tai oikeastaan tiennyt mitä hän tulisi tohtorilta kuulemaan,mutta silti se järkytti. >Tuota,,miten..tai siis kuinka kauan..< Marc änkytti, oli vaikeaa kysyä kuinka kauan hän enään eläisi. Tohtori Somer katsoi häntä vakavana silmiin. >Niin..sinulla on noin kahdeksan,ehkä neljätoista kuukautta,voi olla jopa kahdeksantoista,eivät näistä ikinä voi ihan tarkkaan tietää mitä ihminen kestää.< >Vainiin..jaa..siis noin vuosi jäljellä< mutisi Marc. "Yksi vuosi,viimeinen vuosi"hänen päässään pyöri. >Olen todella pahoillani Marc< Somer sanoi,>jos nyt heti lopetat poltt... >En taida lopettaa.< keskeytti Marc,> kun se ei mi- tään auttaisi, niin en taida alkaa kärsimään vielä niitakin vieroitusoireita lisäksi.Mutta voisitko mää- rätä minulle unilääkettä että saan nukuttua jos aja- tukset alkaa liikaa vaivata?Älä pelkää,en aio itseä- ni tappa- niillä,minulla on vielä paljon tärkeää teke- mistä työssäni,todella tärkeää.< >Tietysti,voin kyllä< sanoi Somer hitunen helpotus- ta äänessään>Määrään kipulääkettä myös,ota yh- teyttä jos ne eivät riitä.< Marc nousi ja kätteli tohtoria. >Kiitos kaikesta,kyllä minä pärjään,tiesin että näin- hän tässä käy lopulta ja olen sinut asian kanssa, onneksi minulla on vielä aikaa hoitaa elämäni tar- kein työprojekti loppuun,se auttaa kestäämään.< Marc poistui vastaanotolta ja otti taksin asunnol- leen,hän ei enään viitsinyt stressata ajamalla omal- la autollaan kaupungin sekavassa liikenteessä. Taksilla pääsi vaivattomammin,ja hänellä oli siihen varaa kyllä. Tultuaan kotiin hän oli istunut voipuneena olohuo- neensa sohvalla,hän oli järkyttynyt ja tunsu pelon hiipivän mieleensä,vaikka olikin aavistanut mitä tohtori tulisi kertomaan.Mutta silti hän ei voinut mi- tään sille että pelko ja järkytys olivat iskeneet. Hiukan myöhemmin Marc oli ottanut yhteyden Joh- niin ja selittänyt mitä uutta hän halusi tehdä heidän suunnitelmaansa,John oli ensin ollut vastaan, ja meni hiukan aikaa ennenkuin Marc oli saanut ystä- vänsä taivuteltua.Loppujen lopuksi muutokset teh- tiin niinkuin Marc halusi. Huokaisten Marc karisti tuon ikävän päivän mie- lestään ja keskittyi nykyhetkeen. "Kaikki on valmiina"hänen päässään pyöri tuo pu- helimesta tullut viesti.Yli kuusi vuotta kestänyt pro- jekti olisi vihdoinkin ohi,kaksi vuotta rahoittajien et- simistä,rahoittajien jotka jakoivat heidän näkemyk- sensä ja tahtoivat rotunsa ja uskontonsa säilyvän. Neljä vuotta alusten rakentamista,ja koko tämän ajan tarkkaa suunnittelua kaikesta mahdollisesta,oli niin paljon asioita jotka oli otettava huomioon,alka- en pienistä arkipäivän jutuista, siihen kuinka mitään osaamaton ihminen voi selviytyä luonnossa ilman mitään etukäteiskokemusta tai koulutusta. Lukemattomia iltoja Marc ja John olivat istuneet la- jitellen kaikkea mahdollista tietoa,hyläten vähempi- merkityksellisiä ja valiten tärkeämpiä jotka tulisivat mukaan ja olisivat välttämättömiä.Välillä heidän nä- kemyksensä erosivat toisistaan,mutta aina he pää- sivät jonkinlaiseen yhteisymmärrykseen. Ja kohta se viimeinkin tapahtuisi,heidän luomuk- sensa ampaisisi kohti tuntematonta,kohti jotain jon- ka olemassaolosta oli vain aavistus ja toive. Ja jos heidän koneensa joskus löytäisikin perille, niin luultavasti kukaan maapallolla elävä ihminen ei sitä koskaan saisi tietää. Hiukan myöhemmin Marc oli ottanut yhteyden Joh- niin ja selittänyt mitä uutta hän halusi tehdä heidän suunnitelmaansa,John oli ensin ollut vastaan, ja meni hiukan aikaa ennenkuin Marc oli saanut

ystä- vänsä taivuteltua.Loppujen lopuksi muutokset teh- tiin niinkuin Marc halusi. Huokaisten Marc karisti tuon ikävän päivän mie- lestään ja keskittyi nykyhetkeen. "Kaikki on valmiina"hänen päässään pyöri tuo pu- helimesta tullut viesti.Yli kuusi vuotta kestänyt pro- jekti olisi vihdoinkin ohi,kaksi vuotta rahoittajien et- simistä,rahoittajien jotka jakoivat heidän näkemyk- sensä ja tahtoivat rotunsa ja uskontonsa säilyvän. Neljä vuotta alusten rakentamista,ja koko tämän ajan tarkkaa suunnittelua kaikesta mahdollisesta,oli niin paljon asioita jotka oli otettava huomioon,alka- en pienistä arkipäivän jutuista, siihen kuinka mitään osaamaton ihminen voi selviytyä luonnossa ilman mitään etukäteiskokemusta tai koulutusta. Lukemattomia iltoja Marc ja John olivat istuneet la- jitellen kaikkea mahdollista tietoa,hyläten vähempi- merkityksellisiä ja valiten tärkeämpiä jotka tulisivat mukaan ja olisivat välttämättömiä.Välillä heidän nä- kemyksensä erosivat toisistaan,mutta aina he pää- sivät jonkinlaiseen yhteisymmärrykseen. Ja kohta se viimeinkin tapahtuisi,heidän luomuk- sensa ampaisisi kohti tuntematonta,kohti jotain jon- ka olemassaolosta oli vain aavistus ja toive. Ja jos heidän koneensa joskus löytäisikin perille, niin luultavasti kukaan maapallolla elävä ihminen ei sitä koskaan saisi tietää. Kahvi oli loppunut ja Marc soitti Johnille, ja kertoi tulevansa muutaman tunnin kuluttua paikalle.Sen jälkeen hän kävi rauhassa suihkussa,kuivatelles- saan itseään hän katseli ympärilleen asunnossaan. Lähes kaksikymmentä vuotta hän oli asunut tässä tilavassa ja viihtyisässä kolmiossa,ja tuntenut sen kodikseen ja turvapaikakseen yhä sekavammaksi muuttuneessa maailmassa. Hän katseli makuuhuonettaan jonka ikkunan edes- sä jalustalla oli suuri ja kallis kaukoputki, se osoitti jonnekkain läntiselle taivaalle Kuinka monet unettomat tunnit hän olikaan viettä- nyt sen ääressä,tutkien öistä avaruutta ja aina toi- voen huomaavansa jotain uutta,jotain jota kukaan muu ei ollut huomannut ennen häntä. Tilavaan olohuoneeseen hän oli tehnyt itselleen työtilan,jossa oli isolla pöydällä tehokas tietokone, toinen pienempi pöytä, sekä kirjahylly joka oli tu- paten täynnä kirjoja ja mappeja. Marc huokaisi hiljaa,ja sai taas yskänpuuskan joka repi hänen kipeitä keuhkojaan ja kurkkuaan. Hän pukeutui ja siirtyi olohuoneeseen,jossa otti kirjahyllystä ohuen kirjekuoren,kuori tärisi hiukan hänen kädessään.Hänen ei tarvinnut enään ava- ta kuorta,sillä hän tiesi kyllä sanasta sanaan mitä siellä oli,ohjeita hänen ystävälleen koskien Marcin asuntoa ja muuta omaisuutta.Sekä yksi erillinen paperi,jonka sisältö luultavasti saisi Johnin järkytt- ymään,ainakin aluksi.Mutta kuten hän oli sivun lop- puun kirjoittanut "Uskon sinun asiaa mietittyäsi ymmärtävän,ja olevan samaa mieltä kanssani". Hän tosiaan uskoi Johnin ymmärtävän,olivathan he vuosia keskustelleet ja myös väitelleet monis- ta asioista,mutta aina lopulta päässeet yhteisym- märrykseen suunnilleen kaikesta. Marc katseli seinällä olevaa suurta kuvaa linnun- radasta, ja tunsu sydämensä tykyttävän,koskaan hän ei enään näkisi rakasta asuntoaan,eikä loikoilisi sen mukavalla sohvilla whiskylasi kädessään,eikä joisi nauttien aamukahviaan keittiön pöydän ääres- sä.Hän asetti kirjekuoren huolellisesti keskelle pöy- tää ja nousi sitten ylös,otti eteisen kaapista pienen laukkunsa ja astui päättäväisesti ulos asunnosta enään taakseen katsomatta.